

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

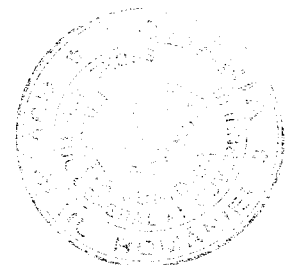
LEGE

pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană

Articol unic. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1036 din 28 decembrie 2006, aprobată cu completări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul se modifică și va avea următorul cuprins: „Ordonanță de urgență privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente și decizii ale Uniunii Europene”

2. După articolul I³ se introduc patru noi articole, art. I⁴ – I⁷, cu următorul cuprins:

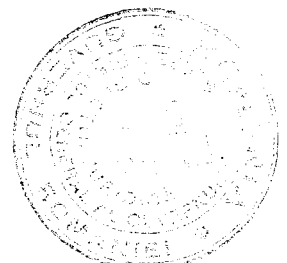
Art. I⁴. - În vederea aplicării Regulamentului (UE) nr. 1.215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, denumit în continuare Regulamentul nr. 1.215/2012, se stabilesc următoarele reguli:

„**Art. 1.** - Cererile de refuz al recunoașterii, cererile de constatare a absenței motivelor de refuz al recunoașterii, precum și cererile de refuz al încuviințării executării pe teritoriul României a hotărârilor pronunțate, tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate și actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial în materie civilă și comercială, într-un alt stat membru al Uniunii Europene, formulate potrivit prevederilor Regulamentului nr. 1.215/2012, sunt de competența tribunalului.

Art. 2. - (1) Cererile, introduse în temeiul dispozițiilor art. 54 din Regulamentul 1.215/2012, privitoare la adaptarea măsurii sau ordinului dispus prin hotărârile pronunțate, tranzacțiile judiciare aprobate sau încheiate și actele autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial într-un alt stat membru al Uniunii Europene, pot fi formulate, pe cale incidentală, în cauzele având ca obiect refuzul recunoașterii, constatarea absenței motivelor de refuz al recunoașterii sau refuzul executării ori pe cale principală.

(2) Cererile privitoare la adaptarea măsurii sau ordinului, dispus prin hotărârile pronunțate, tranzacțiile judiciare aprobate sau încheiate și actele autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial într-un alt stat membru al Uniunii Europene, introduse, pe cale principală, sunt de competența tribunalului.

Art. 3. - (1) În cazul hotărârilor judecătorești, inclusiv al tranzacțiilor judiciare, pronunțate, respectiv aprobate sau încheiate în România, care urmează a fi puse în executare într-un alt stat membru al Uniunii Europene, competența de a emite, potrivit art. 53 sau, după caz, art. 60 din Regulamentul nr. 1.215/2012, certificatul prevăzut în anexa I sau, după caz, în anexa II din același regulament aparține instanței care a pronunțat hotărârea a cărei recunoaștere se invocă sau a cărei executare se solicită.

(2) În cazul actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial în România care urmează a fi puse în executare într-un alt stat membru al Uniunii Europene, competența de a emite, potrivit art. 60 din Regulamentul nr. 1.215/2012, certificatul prevăzut în anexa II din același regulament aparține judecătorei în a cărei circumscripție se află emitentul actului.”

Art. I⁵. - În vederea aplicării Regulamentului (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă, denumit în continuare Regulamentul nr. 606/2013, se stabilesc următoarele reguli:

„**Art. 1.** - Cererile de refuz al recunoașterii și cererile de refuz al încuviințării executării pe teritoriul României, a hotărârilor privind măsuri de protecție pronunțate, într-un alt stat membru al Uniunii Europene, potrivit prevederilor Regulamentului nr. 606/2013, sunt de competența judecătorei.

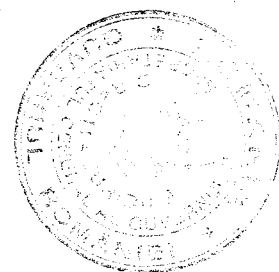
Art. 2. – (1) Hotărârile privind măsurile de protecție dispuse în procedura de emiteră a ordinului de protecție, pronunțate de instanțele române pot fi certificate, la cererea persoanei protejate, potrivit prevederilor Regulamentului nr. 606/2013.

(2) Eliberarea certificatului prevăzut de art. 5 din Regulamentul nr. 606/2012 este de competența primei instanțe.

Art. 3. – (1) Asupra cererii de eliberare a certificatului instanța se pronunță, prin încheiere, dată în camera de consiliu, fără citarea părților.

(2) Încheierea prin care cererea a fost admisă nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care cererea a fost respinsă este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

(3) Certificatul se eliberează persoanei protejate și se comunică, în copie, persoanei care reprezintă amenințarea, care va fi înștiințată asupra faptului că măsura de protecție astfel certificată este recunoscută și are forță executorie în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Art. 4. – La cererea persoanei protejate sau a persoanei împotriva căreia a fost emis ordinul de protecție, precum și din oficiu, certificatul poate fi rectificat sau retras, în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (1) din Regulamentul nr. 606/2013.

Art.5. - (1) Cererea de rectificare a certificatului este de competența instanței care a emis certificatul.

(2) Asupra cererii de rectificare a certificatului instanța se pronunță prin încheiere, dată în camera de consiliu. Părțile vor fi citate numai dacă instanța socotește că este necesar ca acestea să dea anumite lămuriri.

(3) Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins cererea de rectificare este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

Art. 6. – (1) Cererea de retragere a certificatului se introduce la instanța care a emis certificatul, în termen de o lună de la comunicarea acestuia.

(2) În cazul în care găsește întemeiată cererea de retragere a certificatului, instanța, cu citarea părților, revine asupra măsurii luate și dispune retragerea, în tot sau în parte, a certificatului.

(3) Încheierea poate fi atacată numai cu apel în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 7. – La cerere persoanei interesate, se poate elibera un nou certificat care atestă suspendarea sau revocarea măsurii de protecție, ori suspendarea caracterului executoriu al hotărârii instituind măsura de protecție ori, după caz, retragerea certificatului potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. (b) din Regulamentul nr. 606/2013. Dispozițiile art. 3 se aplică în mod corespunzător.

Art. 8. - (1) În vederea executării pe teritoriul României, a unei hotărâri emise într-un alt stat membru al Uniunii Europene, prin care s-au dispus măsuri de protecție necunoscute sau diferite de cele prevăzute de legea română, instanța română ajustează, în condițiile art. 11 din Regulamentul nr. 606/2013, elementele de fapt ale măsurii de protecție pentru a o face executabilă pe teritoriul României în condițiile prevăzute de legea română, dispunând măsuri cu efecte echivalente și care urmăresc obiective și interese similare. Măsura dispusă de instanța română nu poate

produce efecte care să le depășească pe cele prevăzute de dreptul statului membru de origine pentru măsura dispusă prin hotărârea pronunțată de instanța statului membru de origine.

(2) Ajustarea se face, din oficiu sau la cererea părții interesate, în cadrul soluționării cererilor având ca obiect încuviințarea executării hotărârii sau refuzul recunoașterii sau executării ori pe cale principală.

(3) Instanța competentă este cea prevăzută la art.1 alin.(1)

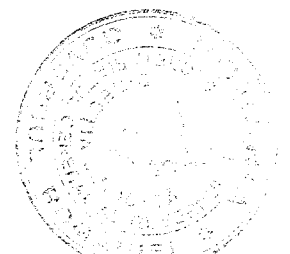
(4) În cazul în care instanța constată, cu ocazia soluționării cererilor prevăzute la alin.(2), că este necesară ajustarea, va dispune citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie.

(5) Împotriva hotărârii prin care instanța a procedat la ajustarea hotărârii pronunțate într-un alt stat membru se poate introduce apel, în termen de 10 zile de la comunicare. Hotărârea pronunțată în apel nu este supusă recursului.

Art. I⁶ - În vederea aplicării Regulamentului (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor, denumit în continuare Regulamentul nr.650/2012, se stabilesc următoarele reguli:

„**Art. 1.** - Cererile de recunoaștere și încuviințare a executării pe teritoriul României, a unei hotărâri în materie de succesiuni pronunțată într-un alt stat membru al Uniunii Europene potrivit prevederilor Regulamentului nr. 650/2012, sunt de competența tribunalului.

Art. 2. – Certificatul european de moștenitor se eliberează, în conformitate cu prevederile Capitolului VI din Regulamentul nr. 650/2012, la cererea oricăreia dintre persoanele prevăzute de art. 63 alin. (1) din regulament, de către notarul public care a eliberat sau în arhiva căruia se păstrează certificatul de moștenitor ori,

după caz, de Camera Notarilor Publici care păstrează arhiva notarului public emitent al certificatului de moștenitor în conformitate cu legea română.

Art. 3. – (1) Împotriva eliberării certificatului european de moștenitor, precum și împotriva refuzului de eliberare a acestuia se poate face contestație, de orice persoană care are dreptul, în conformitate cu art. 63 alin.(1) din Regulamentul nr. 650/2012, să solicite un certificat european de moștenitor.

(2) Contestația se soluționează de judecătoria în a cărei circumscripție teritorială se află sediul notarului public care a eliberat certificatul de moștenitor în conformitate cu legea română. Hotărârea prin care se soluționează contestația este supusă numai apelului.

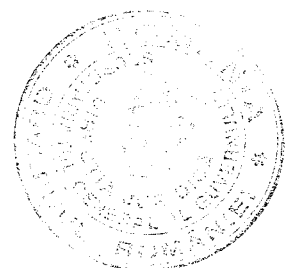
(3) Pe durata soluționării contestației, instanța poate dispune, dacă este cazul, suspendarea efectelor certificatului european de moștenitor, potrivit art.73 alin.(1) lit. b) din Regulamentul nr. 650/2012.

Art. 4. – (1) Rectificarea, modificarea sau retragerea certificatului european de moștenitor este de competența notarului public care l-a emis, potrivit art. 2.

(2) În cazul rectificării, modificării sau retragerii certificatului european de moștenitor, notarul public competent potrivit alin. (1) are obligația de informare a tuturor persoanelor cărora le-au fost eliberate, în conformitate cu art. 70 alin. (1) din Regulamentul nr. 650/2012, copii ale certificatului de moștenitor.

(3) Împotriva rectificării, modificării sau retragerii certificatului european de moștenitor se poate face contestație de către orice persoană care dovedește că are un interes legitim.

(4) Contestația se soluționează de judecătoria în a cărei circumscripție teritorială se află sediul notarului public care a eliberat certificatul european de moștenitor rectificat, modificat sau retras. Hotărârea prin care se soluționează contestația este supusă numai apelului.

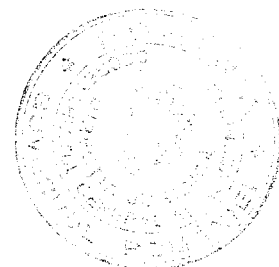
Art. I⁷. - În vederea aplicării Deciziei Consiliului nr. 2007/712/CE din 15 octombrie 2007 privind semnarea, în numele Comunității, a Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, și a Deciziei Consiliului nr. 2009/430/CE din 27 noiembrie 2008 privind încheierea Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, denumită în continuare Convenția de la Lugano/Convenție, se stabilesc următoarele reguli:

Art. 1. - Cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării pe teritoriul României a hotărârilor pronunțate, tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate și actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial în materie civilă și comercială, într-un stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este stat contractant la Convenția de la Lugano, potrivit prevederilor Convenției, sunt de competența tribunalului.

Art. 2. - (1) În cazul hotărârilor judecătorești pentru care se solicită recunoașterea sau încuviințarea executării într-un stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este stat contractant la Convenție, competența de a emite, potrivit art. 54 din Convenție, certificatul prevăzut în anexa V din aceeași Convenție aparține primei instanțe.

(2) În cazul în care, potrivit art. 57 din Convenție, se solicită recunoașterea sau încuviințarea executării pe teritoriul unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este stat contractant la Convenție, a unui act autentic, executoriu potrivit legii române, competența de a emite certificatul prevăzut în anexa VI din aceeași Convenție aparține judecătoriei în a cărei circumscripție se află emitentul actului.

(3) În cazul în care se solicită recunoașterea sau încuviințarea executării pe teritoriul unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este stat contractant la Convenția de la Lugano, a unei hotărâri pronunțate de instanța română, potrivit legii, pentru încuviințarea unei tranzacții judiciare, competența de a

emite, potrivit art. 58 din Convenție, certificatul prevăzut în anexa V din același regulament aparține acelei instanțe.

Art. 3. - În temeiul art.3 alin. (2) din Protocolul 2 la Convenție, privind interpretarea uniformă a Convenției și comitetul permanent, Ministerul Justiției este desemnat autoritate română competentă să transmită selectiv Comisiei Uniunii Europene cele mai importante hotărâri pronunțate în ultimă instanță sau anumite hotărâri definitive.”

